

mere pr. indbygger end de øvrige EU-lande gør her.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er egentlig lidt overrasket over, at fru Irene Simonsen ligesom på forhånd afviser at svare på spørgsmål til proceduren, for man kan sige, at det på en eller anden måde var mere behageligt at diskutere, end at diskutere det faktum, at Irak er i borgerkrig ifølge Forsvarets Efterretningstjeneste; at der sidste år døde i omegnen af 100 civilpersoner i døgnnet – civile tab. Det er så det, fru Irene Simonsen som halvdelen af det par, der har været chefarkitekter bag den her løsning, ønsker at mase folk tilbage til.

Men det, der er spørgsmålet i den her konkrete proces, som vi er i gang med, er: Når vi diskuterer, om folk med vold og magt på den ene eller den anden måde skal mases tilbage til et Irak i borgerkrig, hvor man sætter livet på spil bare ved at opholde sig, er det så ikke rimeligt, at vi bruger bare en almindelig standardlovbehandling i Folketinget på at diskutere, om fru Irene Simonsen og hr. Jesper Langballe har fundet de vises sten? Sidstnævnte har aldrig ønsket at gøre noget godt for de irakiske asylansøgere. Har man fundet de vises sten? Er det rimeligt at haste det her lovforslag igennem, efter at man i øvrigt har taget sig god tid til at forhandle bag lukkede døre uden at invitere andre partier i Folketinget til at deltage?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg har ikke noget imod at diskutere proceduren. I øvrigt tror jeg faktisk, at det er noget af det, vi har udvalgmøder til, men jeg tager den da også gerne her. Jeg har jo også givet udtryk for, også i dagens avis, at det selvfølgelig ikke er godt, når der er så kort en sagsbehandlingstid til både høringsvarene og de tre lovbehandlinger.

Men alternativet er altså, at vi ikke får hjulpet nogen mennesker, der har brug for at komme videre med deres liv. Og det er jo så her, jeg slet ikke forstår hr. Morten Østergaard, fordi om nogen har hr. Morten Østergaard jo syntes, at det var synd, at de mennesker har siddet på asylcenteret og beklaget sig over deres hverdag gennem lang tid. Nu kommer vi faktisk med nogle positive muligheder for dem. Så var det jo rart, hvis hr. Morten Østergaard kunne indgå konstruktivt i det.

Jeg vil da gerne diskutere – og det bliver jo også diskuteret – om det er en borgerkrig, der er i Irak. Det er jo tilbagevist. Det er ikke en borgerkrig. Irak er ikke én stor masse, men består af mange forskellige områder med forskellig karakter, og jeg skal gerne indrømme, at der er områder, hvor der er store uroligheder.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hvilke tilbud har fru Irene Simonsen så til de afviste irakiske asylansøgere, der kommer fra netop de områder? Hvor står det i lovforslaget, hvad man har af tilbud til netop dem, hvis fru Irene Simonsen gerne vil erkende, at der er borgerkrig i visse områder i Irak? Hvilke tilbud er der? Er det noget, vi eventuelt kan nå at få fremsat som et ændringsforslag eller noget andet i den lovbehandling, som altså skal slutte med et betænkingsbidrag på torsdag, inden vi så går videre til anden og tredje behandling?

Det er jo det, der er problemet, vil jeg sige til fru Irene Simonsen. Man vil ikke tilrettelægge en proces, hvor vi, der har et andet syn på tingene, har en rimelig chance for at gøre os gældende, og så er det, at man ikke bare lader hånt om folkestyret, men også om de mennesker, man påstår gerne at ville hjælpe.

Hvis vi skal tale om substansen, beder jeg derfor fru Irene Simonsen fortælle mig, hvad det er for nogle forslag, man har. Hvor er det, hjælpen er til dem, der kommer fra områder, hvor der i dag med fru Irene Simonsens egne ord herker en tilstand, der minder om borgerkrig?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Se, nu læste jeg lige op af et notat, jeg har, hvor der står, hvor irakere, der har været i England og er afviste asylansøgere, rejste hen i 2006. De rejste også til Bagdad og Basra og Kirkuk, til de områder. Jeg har ikke været der. Jeg kan ikke udtale mig helt konkret, jeg har desværre ikke set det ved selvsyn. Men jeg kan konstatere, at der er over 500 irakere, der er rejst hjem til området, og det gør man formentlig ikke, hvis man er 120 pct. sikker på at blive slået ihjel; det tror jeg ikke man gør.

Jeg kan også konstatere, at vi foreløbig, mens vi er i den her proces, selvfølgelig skal starte med de mennesker, der skal derhen, hvor der er fred. Og det kunne da være rart, hvis vi her i dag for en gangs skyld kunne få hr. Morten Østergaard til at blive bare en smule objektiv og for-